Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: TANKER VED GRAVEN AF DEN UNGE JENS SANDERSCHOV (1777)

Citation: Ewald, Johannes: ”TANKER VED GRAVEN AF DEN UNGE JENS SANDERSCHOV (1777)”, i Ewald, Johannes: *Johannes Ewalds samlede skrifter*, Gyldendal, (1969), s. 104. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-ewald05val-shoot-workid73227.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Johannes Ewalds samlede skrifter

TANKER VED GRAVEN AF DEN UNGE JENS SANDERSCHOV (1777)

VÆR høy min Graad! - for Himlen vil jeg klage! -

Til Almagts Throne skal min Jammer naae! -
Thi den - kun den beskygger Støvets Dage! -
Den giør dem mørke, som den giør dem faa. -

Og han, den strænge Gud, som bød os Smerte,
Han smilte til os, og tilloed os Graad -
Vel smelte - kun ey trodse tør vort Hierte! -
Vel sukke - kun ey stampe mod Hans Braad!

Og - hvad er levnt den usle Søn af Jorden,
Naar Vreden knuser al Hans Lyst og Haab? -
Hvad andet har Han mod almægtig Torden,
End bange Suk, og hæse Klage-Raab? -

Ak, naar den svøbt i Nattens Mørke knittrer,
I Kamp med huule Storme, Slag i Slag;
Ak, da skal Støvets Broder, skiøndt Han zittrer,
Dog ey begræde den utabte Dag! -

Men Himmel! naar en Foraars Morgen smiler -
Naar Vesten-Vinde lisple Haab og Lyst -
Naar Solens Glands har skiult de Torden Kiler,
Som hastig slaae vort Glæde svangre Bryst. -

Da svulme Suk - da strømme hede Taarer -
Da høre Himle Klagens høye Lyd -
Vort Hierte iisner ved den Ild, som saarer,
Og smelter ved vort tabte Glimt af Fryd. -

O! SANDERSCHOV! - - Som Soelen tilig maler
Den Søe-blaae Himmel med et blegrødt Guld,
Og spaaer os tusind Glæder, før den daler,
Og tylder Haab og Tryghed i vort Muld;

105

Saa Ven, saa straalte Du - din Morgen spaaede
Umørknet, varig, tryg Lyksalighed,
Dyd, Viisdom, Held og alt, hvad Støv attraade,
Og alt, hvad Siæle her kan glædes ved -

Vi Arme, vi, som Kummer nu fortærer,
Vi, som nu spilde Klagens hæse Raab -
Forældre, Slægt, og jeg, din Ven, din Lærer,
Vi saae - vi følte Dig, vor Aftens Haab! -

Igiennem Glædes Taarer saae mit Øye,
Din Siæls, dit Hiertes Dyder spire frem -
De moednedes - Jeg knælte for den Høye,
Som havde skiænkt os og betroet mig dem! -

Da kom Hans Skye - den glimter - den bortriver
Vor Fryd - vort Haab i Glædens rige Skiød! -
Du sankst i Godheds Straaler! - os omgiver
Almagtens Nat, og Skyggen af Din Død. -

Derfor skal Himlen see min Taare rinde

Ved denne Haandfuld Aske af min Lyst -
Og selv dens Vink - dens sidste Vink skal finde
Min Ven - mit Tab - min Kummer i mit Bryst.

106